

Sag anlagt den 5. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2005 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Lyal og K. Gross, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 18, 39 og 43, idet den i § 2, stk. 1, første punktum, i lov om tilskud til ejerboliger udelukker ydelse af ejerboligtilskud til fuldt skattepligtige til ejendomme beliggende i andre medlemsstater uafhængigt af, om der dér kan gøres et lignende krav om støtte gældende.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Lovgiver har i Forbundsrepublikken Tyskland i § 2, stk. 1, første punktum, i lov om tilskud til ejerboliger udelukket ydelse af ejerboligtilskud til fuldt skattepligtige til ejendomme beliggende i andre medlemsstater uafhængigt af, om der dér kan gøres et lignende krav gældende. Denne bestemmelse udgør en tilsidesættelse af de grundlæggende friheder, som er tillagt medlemsstaternes borgere ved EF-traktatens artikel 18, 39 og 43.

Kommissionen gør gældende, at denne bestemmelse tilsidesætter de grundlæggende friheder for tre persongrupper, idet de personer, som tilhører disse grupper, trods deres fulde skattepligt i Tyskland kun ville kunne drage nytte af ejerboligtilskuddet, hvis de også erhvervede fast ejendom med beboelse for øje i Tyskland. Denne begrænsning af kravet gør det vanskeligt for dem at kunne arbejde i udlandet og at kunne have bopæl i udlandet. Retten til fri bevægelighed for personer omfatter også en garanti for ikke at blive behandlet ringere end en indlænding. I alle de af Kommissionen beskrevne tre situationer foreligger der et tilstrækkeligt grænseoverskridende element. De personer, som tilhører disse grupper, henhører altså under EF-traktatens bestemmelser.

Det følger af Domstolens praksis, at enten bopælsstaten eller beskæftigelsesstaten ved fastlæggelse af skattebyrden skal tage hensyn til de skattepligtiges personlige forhold. Netop dette må også gælde for ejerboligtilskuddet, som er afhængigt af den skattemæssige ydeevne. De EU-borgere, der er bosiddende udenfor Tyskland, men som er fuldt skattepligtige i Tyskland, ville intetsteds kunne støttes med et ejerboligtilskud eller et lignende tilskud, og der ville således ikke blive taget hensyn til deres personlige forhold noget sted. Ifølge fællesskabsretten er det imidlertid ikke tilladt at stille en i Tyskland fuldt skattepligtig skattemæssigt ringere alene på grund af vedkommendes bopæl i udlandet.

Kommissionen afviser forbundsregeringens indsigelse om, at ejerboligtilskuddet siden 1. januar 1996 ikke længere indebærer en skattebyrde inden for rammerne af opkrævningen af indkomstskatten, men derimod udgør et ikke-skattemæssigt tilskud, hvor kompetencen til sådanne støtteforanstaltninger ligger hos medlemsstaterne. Den anfører heroverfor, at medlemsstaternes forpligtelse til at udvise en fællesskabskonform handlemåde og kravet om overholdelse af de grundlæggende friheder også gælder for det ikke-skattemæssige tilskud.

Tilsidesættelse af de i EF-traktaten hjemlede grundlæggende friheder kan være berettiget i tvingende almene hensyn. Begrænsningen af støtten til kun at angå boliger beliggende i Tyskland er ikke nødvendig for at nå målet i de tyske bestemmelser, hvorfor tilsidesættelsen af EF-traktatens artikel 18, 39 og 43 således ikke kan anses for berettiget.

Sag anlagt den 5. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2005 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen ved De Europæiske Fællesskaber ved Eleni Tserepa-Lacombe og Nicola Yerrell, Kommissionens Juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat forpligtelser, der påhviler den i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/34/EF af 22. juni 2000 om ændring af Rådets direktiv 93/104/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, for at omfatte sektorer og aktiviteter, der er undtaget fra dette direktiv, idet Den Helleniske Republik ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom ⁽¹⁾.
2. Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for direktivets gennemførelse i den interne retsorden udløb den 1. august 2003.

⁽¹⁾ EFT L 195 af 1.8.2000, s. 41.

Sag anlagt den 6. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. april 2005 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Maidani, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 27. december 2003.

⁽¹⁾ EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43.

Sag anlagt den 7. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. april 2005 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Cattabriga, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 15, stk. 4, og artikel 18, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 ⁽¹⁾ af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, idet den ikke har meddelt de heri fastsatte oplysninger.
2. Den Italienske Republik dømmes til at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til artikel 15, stk. 4, og artikel 18, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2847/93 skal medlemsstaterne elektronisk meddele visse oplysninger til Kommissionen inden for en bestemt frist. De italienske myndigheder har ikke meddelt de omhandlede oplysninger inden for den fastsatte frist for årene 1999 og 2000. Den Italienske Republik har således tilsidesat sin forpligtelse til at meddele oplysninger i henhold til de nævnte bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1.